

KIS LAP

MIMI PINGÁL. (Lásd a 304. lapon.)

19. szám. — 1879. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

AZ EZÜST HUSZAS.

— Elbeszélés számos képpel. —

(IV. folytatás.)

LÁRIKA bámult, nem értette a dolgot.

— Tudod, kedvesem, magyarázta Flóra, mi egymás közt egy kis gyűjtést rendeztünk s elhatároztuk, hogy veszünk neked valami ajándékot, de olyat, a melynek nagyon örülnél. És hogy jót vegyünk, tehát megkérdezzük tőled, mit kívánnál?

— Igen, mondd hát, mit kívánsz? tevé hozzá Emmike.

A kis beteg még mindig csodálkozva nézett.

— Ajándékot? Nekem? Oh, hiszen én soha sem kapok ajándékot . . . legföljebb ha apácska hoz holmi kis czukorkákat. Talán valami czukrocskát akartok venni?

— Oh nem, nem azt! szólt Emmike; azaz . . . ha kívánod, hát azt veszünk, de akkor oly tömérdek volna, hogy egy esztendő alatt sem bíránád megenni. Mert sok pénz van ám!

— Sok! Szabad megkérdezni, mennyi? Van . . . van talán egy forint is?

— Egy forint! szólt Emmike büszke örömmel. Mi az, egy forint? Tízszer annyi is van, igen bizony, épen tíz forint és még egy ezüst husz krajczáros is. Így tehát választhatsz valami nagyon, nagyon szépet, akármit.

Emmike, kinek még kevés dolga volt pénzzel, azt hitte, hogy a tíz forintot akár egy kis királyságot is lehet vásárolni, de Klárka is egészen elámult és szólni sem tudott.

— Nos, szólj hát, mit kívánsz? sürgeté Emmike.

— Csak hagyjuk gondolkozni, szólt közbe Malvina kisasszony, engedjünk neki időt holnapig.

Emmike kissé elbusult, mert nagyon szerette volna mindjárt elintézni a dolgot; de Klárka csakhamar megszólalt:

— Oh, nem kell várni holnapig, én már tudom, mit kívánok . . . adjátok a gyógyszerésznek, aki nekem orvosságot küld . . . így jó apácskámnak nem lesz miattam annyi költsége.

— Orvosságra adjuk? kiáltá Emmike egészen elképedve. Oh, az nem lehet!

Flóra megcsókolta a kis beteget s gyöngéden mondá:

— Te jó kis leányka vagy, még betegségemben is a te jó apádra gondolsz; de Emmikének igaza van, ez nem lehet. Az orvosságról és egyébről, amire szükséged van, jó igazgatónőnk majd gondoskodik; mi pedig neked, csupán neked akarunk örömet szerezni. Gondolkozzál tehát azon, minek örülnél nagyon, de igen nagyon?

Klárka gondolkozott kissé, azután mosolyogva mondá:

— Igazán nem tudom . . . reátok bízom, ti oly jók vagytok . . . válasszatok helyettem ti.

— Igen ám, szólt Emmike, de mi magunk sem tudunk megegyezni. Egyik virágot, a másik bábút, a harmadik képes könyvet ajánlott. Flórácska egy szépen zengő kanári madárkát . . .

E szavak hallatára a kis beteg arca fölragyogott.

— Egy madárkát! éneklő madárkát!
Oh, lehetséges volna-e az?

— Persze hogy lehetséges; mondd, szeretnéd?

— Nagyon, nagyon szeretném! szólott Klárika, de aztán bágyadtan hátradólt.

— Így tehát megtudtuk, amit tudni kívántunk, szólott Malvina kisasszony. De most már ideje hogy távozzunk. Klárikának árt a sok beszéd, már is egészen ki van merülve. Isten veled kedvesem.

Emmike megcsókolta kis barátnőjét s nagy örömmel mondá:

— Oh, ugy szeretem, hogy választottál, és épen azt, amit Flórácska gondolt. Ő mindig a legokosabb köztünk. De aztán igyekezzél ám, Klárika, hogy nem sokára fölgyógyulj!

— Igen, nemsokára, hiszen apácska mondotta! suttagá a beteg.

Ezalatt a többi leányok kint a kertben üldögéltek (Lásd a képet a 192. lapon) és csevegtek, virágot gyűjtöttek s eszökbé sem jutott volna unatkozni, ha Lujza egyszerre boszusan így nem szól:

— Milyen sokáig maradnak bent! Fogadni mernék, hogy ozsonnálak... valami jó gyümölcsöt és süteményt esznek.

— Oh, az borzasztó volna! szólott Sarolta. És mi itt koplalunk.

— Ugyan legyen eszetek, szólott közbe Irma. Hiszen tudjátok, hogy az öreg táncz mester nagyon szegény, nála bizony nem igen találnak rögtön holmi csemegéket. De Lujzának mindig csak a nyalánkságon jár az esze!

— No bizony, hát te talán nem szereted? felelt Lujza ajkait bigyesztve.

— Én beérem azzal, amit kapunk.

— No ugyan sokat kapunk, mondhatom! Otthon ebéd előtt is többet megettem. Épen mikor legjobban izlenék, akkor kiáltja az igazgató, vagy Malvina kisasszony: »elég!« És nektek persze elég is!

Őszintén megvallva, a többiek nem nagy kedvet éreztek, hogy ellent mondjanak Lujzának, mert a jó csemegét ők is szerették és nem bánták volna, ha az igazgató kissé kevésbé szigorúan ügyelne föl az ebédnél és ozsonnál. Lujza tehát alkalmasint diadalmaskodott volna a nyalánkság védelmében, ha épen ekkor ki nem lépnek Malvina kisasszony, Flóra és Emmike. A kicsike már messziről kiáltá feléjük:

— Madárkát választott, madárkát! Egy szép kanári madárkát!

Mindnyájan örültek Klárika választásának, csak Lujza jegyzé meg félig gunyosan:

— Nagyon szép! De hol vegyünk neki egy szép kanári madárkát?

Erre senki sem tudott válaszolni s egy pillanatra Emmike szinte elszomordott; de aztán bizalommal fordult Malvina kisasszonyhoz:

— Ugy-e, segíteni fog nekünk, hogy egy szép madárkát kapjunk?

Szívesen, kedvesem. Ismerek egy kereskedőt, aki effélékkel is foglalkozik. És ha most épen talán nincs neki, hozat máshonnan és két-három nap múlva a madárka itt lesz.

— Oh, bárcsak már itt volna! kiáltá Emmike.

— Csak türelem, majd itt lesz, szólott Malvina kisasszony mosolyogva. Tudod, a türelem rózsát terem.

— Tudom . . . de ezt a közmondást én nem szeretem . . . egyszer valami végett türelmetlen voltam és az igazgatónő leíratta velem ötvenszer, hogy a »türellem rózsát terem«. Azóta nem szeretem.

Nagyot nevettek a bohó ötleten, aztán megindultak hazafelé, a leányok

vigan beszélgetve és azt tervezgetve, minek nevezzék el majd a kis madarat, ha meglesz. Malvina kisasszony kevésbé volt jókedvű, mint a gyermekek. Őt komolyan aggasztotta a szegény Klárika állapota; látta, hogy a kis leány valóban súlyosan beteg, s elhatározta, hogy megkéri az igaz-

. . . A KERTBEN ÜLDÖGÉLTEK. (Lásd a 291. lapon.)

gatónőt, küldje el az intézet orvosát a szegény táncmesterhez és gondoskodjék orvosságról is, mert csak ügyes orvos és jó ápolás mellett lehet a szegény kis beteg megmentését remélni. Sietett is, mihelyt hazaértek, az igazgatónőhöz és sokáig tanácskozott vele. Mikor pedig este a leá-

nyok vacsora után még kissé csevegtek, így szólt hozzájuk:

— Reményem, nemsokára minden meglesz, amit Klárika kíván. Az igazgatónő megígérte, hogy mindjárt holnap elküldi a mi orvosunkat a kis beteghez és a szükséges orvosságot maga megrendeli

számára.
beszéltem
megkapju
nem fog
pénzt oss

—
tapsolva.
legfeljeb
a madár

Emmi
szen bo
tért F
hálószo
ba; de
lefeküdt
elővette
tulyáját
ben egy
kincsei
ezüst k
is őrizte
nyörkö
zegette
kiáltott

—
Flórac
fényes
Mindig
szerett
most n

—
megvá
dék E

—
Hisze
mert

—
nyörk
nyébe

számára. A madárka iránt pedig már beszéltem a kereskedővel; holnapután megkapjuk egy szép kalitkával együtt és nem fog többé kerülni, mint amennyi pénzt összegyűjtöttetek.

— Oh, ez pompás! kiáltá Emmike tapsolva. Így talán már holnapután, vagy legfeljebb szombaton elvisszük Klárikának a madárkát.

Emmike egészen boldogan tért Flórával hálósobájukba; de mielőtt lefeküdt, még elővette kis kataluját, melyben egyéb apró kincsei közt ezüst huszást is őrizte. Gyönyörködve nézegette és fölkiáltott:

— Ugy-e, Flórácska, szép fényes huszas? Mindig nagyon szerettem, de most még inkább, mint valaha.

— Talán nem is fogsz tudni tőle megválni, ha annyira szereted? incselkedék Flóra.

— Oh, Flóra, hogy mondhatod ezt! Hiszen tudod, hogy épen azért szeretem, mert most olyan jó célra adhatom.

— De mit csinálsz majd, ha nem gyönyörködhetel többé szép huszaskád fényében?

— Akkor majd arra gondolok, hogy helyette van Klárikának szép éneklő madárkája, mely őt vigasztalja és fölvidítja betegségében. Oh, ez még nagyobb öröm lesz, mintha itt látom a pénzeckémet.

Másnap mindenki szokott módon végezte dolgait s még Emmike is kevesebbet beszélt Klárikáról és a madárkáról, mert hát ugy sem lehetett addig

semmit csinálni, míg a madárka meg nem érkezik. A délutáni lezke után kísértáltak a kertbe s játszottak. Flóra egy nagy fa árnyékában olvasgatott s nem vette észre, hogy Lujza félre hívta a kis Emmikét és nagyon élénken beszélget vele. Ha látta volna, bizonyosan föl-

... GYÖNYÖRKÖDVE NÉZEGETTE.

tűnt volna neki, hogy Lujza nagyon hizelkedve beszélget a kicsikével s úgy látszék rá akarja beszélni valamire. Talán rá is beszélt, mert nem sokára a ház felé siettek s néhány percz múlva ismét együtt jöttek elő. Ekkor pedig Lujza így szólt Emmikéhez:

— Most még valamire kérlek ... azért kérlek tégedet, mert tudom, hogy szeretsz szivességet tenni és tudsz hallgatni. Ugy-e, megteszed?

— Ha megtehetem, szívesen, felelt Emmike őszintén.

— N'os, tudod hol van a hátsó ajtó mellett a nagy orgonafa?

— Tudom.

— A bokor alatt ma este egy kis csomag lesz az én számomra, de én magam nem mehetek érte. Elhoznád onnan?

— Oh, szívesen.

— De nem szabad ám szólnod senkinek! Ez egy kis meglepetés, senkinek sem szabad tudni róla. Csak te magad tudod.

— Oh, nem szólok senkinek, légy nyugodt. Nagyon szeretem az ilyen kis meglepetéseket.

— Aztán még arra is figyelmeztetlek, hogy csak akkor menj, mikor már beestelédett s mi többiek mindnyájan a szobában leszünk.

(Folytatása következik.)

A NAGYAPA CSÉSZÉJE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

A Z ÖREG kissé csodálkozva nézett reám, de elővette a csészét és elémbe tette. Szívem hevesen dobogott, amint jól megnéztem . . . igen, ez tökéletes párja a nagyapa csészéjének! Nem csak a formája ugyanaz, hanem a kép is rajta . . . egészen az a pásztorleányka a bárányokkal. Még talán jóvá tehetek mindent!

— És mi az ára? kérdém.

— Hát csakugyan meg akarja venni? szólt az öreg csodálkozva. Talán drága is lesz az ifiurnak . . . mert e kis csészének az ára öt forint.

— Öt forint! kiáltám elképedve.

— Oh kérem, az még tulajdonképen nem is drága, — folytató az öreg. Ez nem afféle közönséges csésze ám . . . ez ritkaság . . . igen becses ritkaság s épen a múlt héten vette meg egy öreg ur a párját. Öt forinton alól nem adhatom.

Ez az öreg ur kétségkívül a nagyapa volt s most még inkább kívántam megvenni a csészét. Csak hogy — nem volt ám öt forintom!

Mint említettem, havonkint kaptam szüleimtől elegendő zsebpénzt és nem került volna valami nagy fáradságomba öt forintot összegyűjteni; de most, épen most nem volt annyi, pedig rögtön kellett, mert hiszen a csészét különben másvalaki megveheti . . . meg aztán a nagyapa néhány nap alatt bizonyosan észreveszi a hiányt. Nekem a csésze rögtön kell.

Elővettem tárczámat és megszámláltam pénzemet. Nem volt öt forint, de volt három forint és ötvenkrajczár. Oda nyújtottam a boltosnak.

— Itt van minden pénzem . . . oh, kérem, adja ide a csészét, vagy ha ennyiért nem adhatja, majd a jövő hóban megfizetem a többit.

— Az nem lehet, kedves urfi, az nem lehet! Hítelbe csak annak adhatok akit ismerek.

— Oh, esküszöm, meghozom a pénzt! folytattam könnyezve. Oh, ha tudná, mily fontos ez reám nézve. Boldogtalanná tesz, ha nem adja.

Az öreg bámulva nézett reám.

— Ugyan mért kívánja oly nagyon? Hiszen ez nem ilyen fiuknak való játékszer?

— Oh, nem is nekem magamnak kell, hanem... oh, azt nem mondhatom meg!... de ha meg nem kapom... akkor... akkor...

Nem bírtam tovább uralkodni magamon és hangos zokogásra fakadtam. Az öreg, ámbár nem értette a dolgot, meghattottnak látszott és végre így szólt:

— Furesza dolog, az már bizonyos. De hát ne mondja senki, hogy az öreg Salamon szivtelen ember, vegye a csészét, odaadom három forint és ötven krajczárért.

Majd össze csókoltam az öreget, ki azonnal be is göngyölt a csészét és átadta nekem. Szerencsémre, őszi idő lévén, felső kabátom nagy zsebében elrejtettem kincsemet úgy, hogy senki sem vette észre.

Épen jókor érkeztem kocsinkhoz, beültünk és elhajtattunk. Először apám ismeréséhez kocsiztunk, ki nem igen messze lakott a várostól. Itt apám elvégezte dolgait s mikor ismét kocsira ültünk, így szólt a kocsishoz:

— János, aztán holnap reggel megint készüljön, mert megint bemegyünk a városba.

Én hirtelen beleszóltam.

— Ugy-e, kedves apa, én is bemehtek holnap megint nagyapácskához?

— Ah, most már magad kívánczol hozzá? szólt apám meglepetve. Hiszen eddig mindig erőltetni kellett. Ugy látszik, nagyon jól mulattál nála. De annál jobb, ezt szeretem; illik is, hogy nagyatyádnál jól érezd magadat.

Elfordultam, hogy apám ne lássa, mennyire elpirultam.

Azt hiszem, nem szükséges magya-

ráznom, mért kíváncsoztam annyira nagyapához: reméltem, hogy a csészét becsempészhetem az üvegszekrénybe, mielőtt a nagyapa valamit észrevenne s így mindent jóvá teszek.

Alig vártam a reggelt. Otthona mama megdicsért, mikor apámtól hallotta, hogy másnap ismét meg akarom látogatni nagyapát; de mily borzasztó volt e dicséretet hallgatnom! Lelkem mélyében fájt minden szó, mert éreztem, mennyire nem érdemlem, mennyivel inkább büntetést kellene szenvednem!

Végre megvirradt, megreggeliztünk s kocsira ültünk. Atyám ezuttal maga is bejött nagyapához, ki épen dolgozó szobájában levelet írt. Bementünk hozzá és üdvözlöttük.

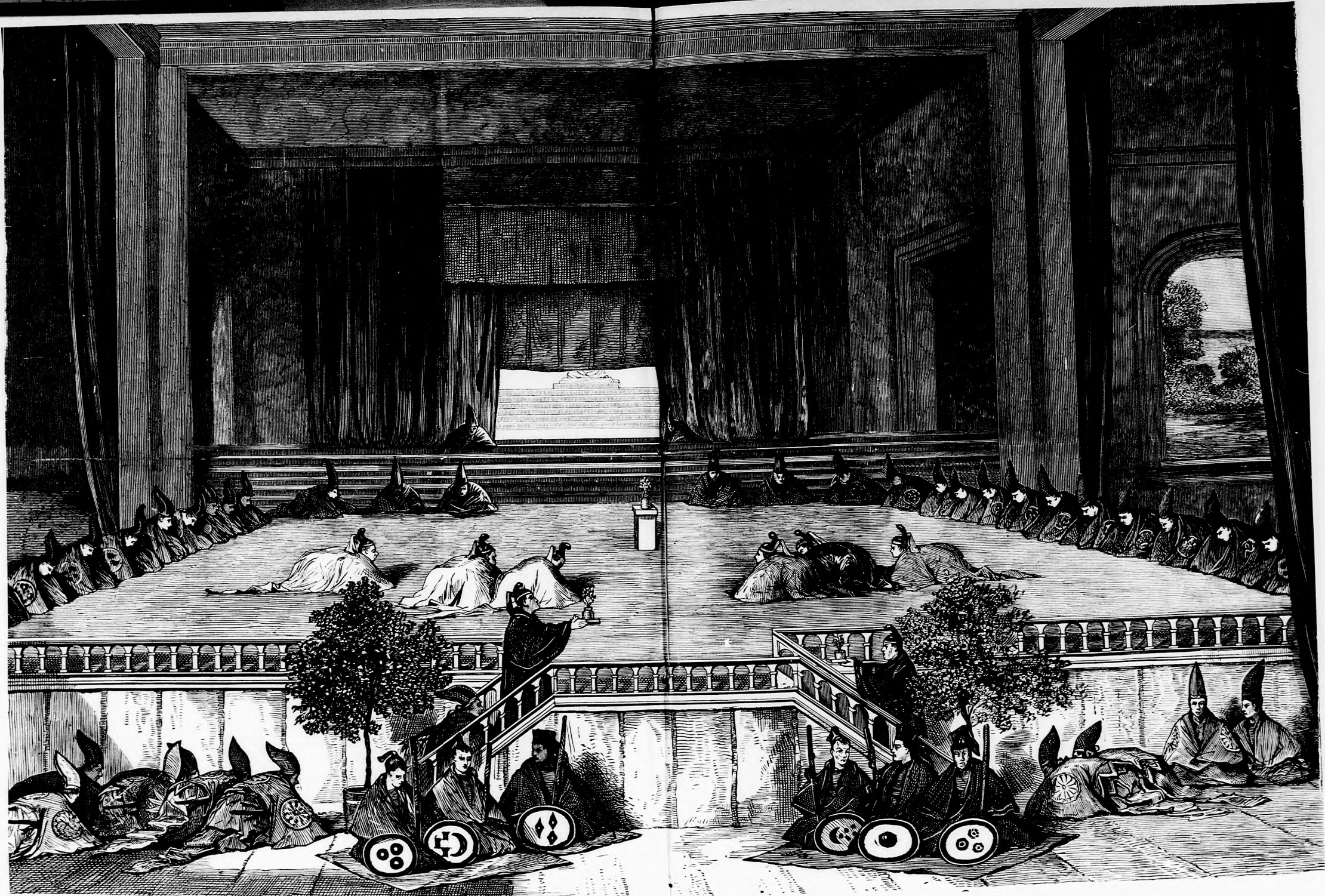
— Azonnal kész a levelem, mondá nagyapa.

Atyám leült, én pedig fölhasználtam a jó alkalmat és a harmadik szobában levő üvegszekrényhez siettem, ovatosan kinyitottam és a csészét betettem a régi helyére. Épen csak annyi időm volt, hogy a szekrényt ismét bezárhattam, mert nagyapa már jött atyámmal és felém fordulva mondá:

— Nagyon szép, hogy megint eljöttél; tudtam én, hogy el fogsz jönni, hogy nem lesz addig nyugtod, míg...

Ekkor hirtelen elhallgatott s én fülig pirultam. Szörnyü állapot volt az, hogy mindenki dicsért épen akkor, mikor én magamat bünösnek tudtam. Kissé feltűnt ugyan, amit a nagyapa mondott, de arra magyaráztam, hogy ő talán azt hiszi, most már jóvá akarom tenni régiebb

(Folytatása a 298. lapon.)

A JAPÁNI CSÁSZÁR. (Lásd a 304. lapon.)

(Folytatás a 265. laphoz.)

mulasztásaimat, mert azelőtt hetekig nem voltam nála. És én, hogy csinyemet annál jobban palástoljam, így feleltem:

— Oh, most már többször bejöhetek . . . eddig igen sok leczkém volt, de a nehezén már tuestem, most könnyebben megy s több időm lesz.

Hazugságot mondtam, hogy valami magyarázatát adjam gyakori látogatásomnak. Nagyapa arca sajátságosan elkomolyodott és elszomorodott; mintha valami más szavakat várt volna tőlem. De nem szólt semmit s ép oly nyájas, ép oly barátságos volt, mint máskor. Behivatta a szakácsnét és megkérdezte tőlem, melyik kedvencz ételeimet kívánom ebédre, azt főzette; aztán magával vitt sétálni a városba, visszatértünk után pedig előkereste legszebb képes könyveit, melyeket eddig még nem mutatott s maga magyarázta nekem a legérdekesebb dolgokat, úgy hogy, azt hiszem, nincs olyan gyermek, aki nagyon boldognak ne érezte volna akkor magát.

És én? Én soha sem éreztem magamat olyan rosszul, mint ekkor. Minél nyájasabb volt a nagyapa, annál inkább gyötört a lelkiismeret, hogy én ezt nem érdemlem. Igyekeztem megnyugtanni magamat, hogy nincs okom magamat vádolni mert hiszen jóvátettem hibámat, szereztem egy épen olyan csészét, fölládoztam minden pénzemem, megfosztottam magamat hosszú időre minden mulatságtól; de mind hiába. Valahányszor nagyapám reám pillantott, le kellett sütnöm szemeimet, úgy éreztem magamat, mint akinek titkos bűn nyomja a lelkét.

Hazamenet az egész uton e fölött töprengtem. Reggel azt hittem, hogy ha majd az új csészét odateszem a régi helyébe, egészen nyugodt leszek ismét: mért nem történt úgy? Eszembe ötlött, hogy talán jobb lett volna, ha őszintén megvallok mindent a nagyapának . . . talán megbocsátott volna s akkor most már minden jó volna ismét . . . így pedig soha sem fogok merni a szemébe nézni, mert lelkiismeretem mindig azt fogja sugni, hogy megszegtem a jó nagy apa tilalmát s csalással vezettem félre.

Egy hét mult s ez a hét valóban keserves volt reám nézve. Nem tudtam visszanyerni jó kedvemet, mindig féltem hogy a nagyapa talán mégis fölfedezte a dolgot s majd tudtára adja szüleimnek; minden szó, amit ilyesmire lehetett magyarázni, rémületbe ejtett s utoljára már szinte belébetegedtem. De azért nem bírtam magamat rászánni arra, ami rögtön véget vetett volna szomorú állapotomnak.

Egy reggel atyám, mint már sokszor, ismét tudtomra adta, hogy bemegy a városba és magával visz a nagyapához.

Elsápadtam, de nem mertem ellenkezni, mert hiszen a multkor magam kívánkoztam be s ha most nem akarnék menni, fürkésznék az okát és utoljára még ki is derülhetne. Szóltanul engedelmeskedtem tehát s úgy ültem a kocsiban, mint valami halálra ítélt bűnös.

Eljutottam tehát ismét nagyapához s reszkette léptem be. Valjon fölfedezte-é azóta a csinyt; vagy csakugyan sikerült őt megcsalnom? Nyájas, nyugodt arccal jött felém s mikor atyám azt mondta,

hogy ma csak késő este fogunk hazamenni, a nagyapa mosolyogva mondá:

— Annál jobb, legalább tovább itt lesz a kis vitéz. Azt hiszem, jól fogunk mulatni.

Mondhatom, csöppet sem örültem ennek a mulatságnak s titkon azt kívántam, vajha már este volna és mehetnék haza. Olyan szerencsétlennek éreztem magamat ott, ahol a csinyt elkövettem.

Nagyapácska azonban csak olyan volt, mint máskor s mindenfélét előkeresett, hogy mulattasson. Végig keresgélte szép könyvtárát s egy nagy képes könyvet tett elé, mondván:

— Olvasgasd ezt, kis fiam, szép képek és tündérmesék vannak benne. Szeretted a tündérmeséket?

— Oh...!... igen... az az nem nagyon... tudom hogy nincsenek igazán tündérek.

— Persze... persze nincsenek... ámbár, lásd kedves fiam, néha még most is történnek olyan dolgok, hogy az ember azt hihetné, valami tündér tette.

Meglepetve bámultam a nagyapára; ő pedig mosolyogva folytatá:

— Nem hiszed? Pedig úgy van. Képzeld csak, épen velem történt e napokban ilyen furcsa dolog. Amott az üvegszekrényben van egy szép régi csészém, melynek az oldalára pásztor leány van festve. No's, képzeld, ennek a pásztorleánynak, mikor megvettem, vörös szoknyája és zöld kendője volt; néhány nap múlva pedig, mikor egyszer megnéztem, nagy csodálkozásomra azt találtam, hogy most megfordítva zöld szoknyája és vörös kendője van. Világos tehát, hogy a pász-

torleány átöltözött. De hát egy ilyen festett leány hogy cserélhetne ruhát, ha valami tündér nem segitené?

Elsápadtam, majd fülig pirultam s nem mertem nagyapára tekinteni. Mit mondhattam volna? Beláttam, hogy a nagyapa mindent tud, ravaszkodásomnak tehát csak az a haszna, hogy most még egy másik hibával is tetéztem az elsőt; kétségtelen, hogy a nagyapa most még inkább haragudhatik, mintha akkor mindjárt bevallok mindent és bocsánatot kérek.

Szólni akartam, de torkom úgy összeszorult, hogy egyetlen hang sem tért ki rajta s végre hangos zokogásra fakadtam.

— No, mi a baj, fiacskám? kérde a nagyapa és szeliden megsimogatta arczomat.

Egészen kétségbeesve borultam a pamlagra s csak nagy nehezen, akadozva tudtam végre megszólalni:

— Oh... hiszen jól tudom, hogy engem többé nem szerethet... Én törtem el a csészét és hogy eltitkoljam, vettem egy másikat és lopva odacsempésztem. Tudtam, hogy nem szabad a szekrényt kinyitni s a tárgyakhoz hozzányulni, mégis megtettem... azt hittem, hogy nagyapa nem vette észre... egy boltban épen olyan csészét... én legalább azt hittem hogy egészen olyan, minden pénzemet odaadtam... de azért mindig éreztem hogy ezzel nem tettem jóvá hibámat. Oh, de mikor úgy szégyeltem megvallani!

A jó öreg nyájasan lehajolt hozzám, fölemelt, letörölte könnyeimet és szeliden mondá:

— Most már semmi baj, kedves fiam. Én nem kívántam egyebet, csak hogy

magad őszintén bevalljad, amit elkövettél. Rajta kaphattalak volna mindjárt, mert már nem aludtam, mikor a szekrényt kinyitottad s jól hallottam, mikor a csésze összetört. De meg akartam tudni, valjon van-e benned elég őszinteség, hogy nyílt vallomással jóvá tedd hibádat. Nem szólhatom tehát semmit, hanem vártam. Mondhatom, kedves fiam, nagyon elszomorodtam, mikor azt tapasztaltam, hogy titkolózol és ravaszkodol; de azért még mindig vártam, hogy majd jobb utra térsz. Azt is rögtön tudtam, honnan hoztad elő azt a másik csészét, mert emlékeztem, hogy a boltban, ahol én vettem a magamét, még volt egy hasonló darab. Séta közben be is szóltam a boltba és ott az öreg elmondta, hogy egy kis fiu sirva kérte azt a csészét s minden pénzét odaadta érte. Persze, mindjárt rád ismertem. Ebből meggyőződtem, hogy szeretnéd jóvátenni a hibát, csak hogy nem a helyes módon. Mert lásd, fiaskám, csak nem hiszed, hogy én ezt kívántam volna, hogy minden pénzedtől megfosszad magad és ne szerezhess magadnak semmi örömet...

— Oh, az nem volna baj, szólék közbe szomoruan. Odaadtam volna még ha tizszer annyi pénzem lett volna is... csak nagyapácska megbocsáthatna!

— Én már megbocsátottam, szívemből megbocsátottam és ennek jeléül megtartom a csészét melyet te hoztál. De egy föltételt mégis kötök hozzá...

— Oh, mindent megteszek, akármilyen büntetést elszenvedek.

— Tévedsz, én nem akarlak büntetni, csak egy szent fogadást kell tenned, azt, hogy akármint hibára ragadna ezen-

tul akár pajkossság, akár véletlenség, nem fogod titkolni szüleid előtt.

— Igérem, oh őszintén igérem, kedves nagyapa. Hiszen éreztem most, milyen szerencsétlenné tett az, hogy nem voltam őszinte.

Nagyapa megcsókolt s ezzel szent volt a béke. Én is csodálatosan megnyugodtam, mikor e vallomáson tulestem s látva a nagyapa igazi jóságát, vidámságom is egészen visszatért. Olyan kellemesen elcsevegtük, elsétáltuk a napot, hogy szinte sajnáltam, mikor már esteledni kezdett. Ekkor megjött atyám is és én azonnal el akartam neki is mondani mindent.

— Ezt bizd reám, szolt a nagyapa. Majd én elintézem.

El is intézte úgy, hogy szüeim megtudtak ugyan mindent, de meg nem haragudtak.

És e naptól fogva nagyon szerettem bejárni a nagyapához, majd minden ná-sodnap nála voltam s mondhatom, igazi jó barátok lettünk, forrón szerettük egymást. Amit a nagyapának ígértem, hiven meg is tartottam, bár dicsekedhetem, hogy csak ritkán volt rá szükség, mert ama naptól fogva óvakodtam a pajkos csinyektől.

Nagyatyám még több évig élt s mikor végre agg korban meghalt, azt az emlékezetes csészét nekem hagyta. Én pedig, látjátok, hiven örzöm s mai nap is hálásan emlékezem vissza a jó öregre, ki engem a helyes utra vezetett.

Most már, ugy-e, értitek, mért szerettem ezt a régi csészét?

~~~~~

DURCZÁS MISI.

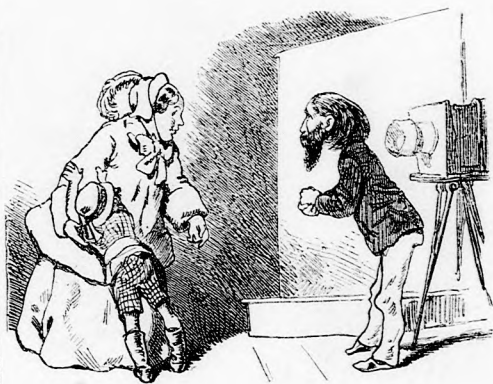
— Rettenetes bolond história 12 képben. —

Misi és az ő mamája
A műterem előtt áll.
Ott benn van a fénykép író,
A ki jól fotografál.

»Ifjuraeskám, itt e széken
Foglaljon kérem helyet.
Csak egy perzig fog itt ülni,
Aztán ismét elmehet.«

A fotografus művész ur
A jó mamát és Misit
Nyájassággal üdvözöli —
Misi iszonyún visit.

A művész ur bármily szépen
Biztatgatja Misikét,
A nyájas szó, kedves beszéd
Nem fog rajta semmikép.

A művész ur mihez fogjon?
Mivel szelidítheti?
Ahá! Megvan! Szek mögé áll
S fa Jankót mutat neki.

Szólítja az édes anyja:
»Most ne fészkelődj' fiam!«
Fotografus számlálgatja
A perczeket pontosan.

Sok fáradság, sok baj után,
Küzdvén véghetetlenül:
Győz a művész; ime Misi
Már ott fenn a széken ül.

Alig olvasott azonban
Három perczet a művész —
Misi ugrik, hátra fordul
S a mamája fele néz.

Misi gyerek magába tér
S a nagy székbe vissza ül
Aminek az édes mama
Örvend véghetetlenül.

No még egyszer megkísérlik :
»Ne légy Misim olyan vad.
Vesztteg ülj, légy engedelmes,
Szépen tartsd magadat!«

De mihelyt a művész újra
Számlálja a perceket :
Kapja magát Misi s megint
Bög rettenetesenek.

»No most! . . . « Jaj! Már ez borzasztó!
Misi urfi hátra dül
S könyökével által döfi
A háttért kegyetlenül.

MIMI PINGÁL.

(Képpel a ezimlapon.)

HÉ MIMIKE, mit csinálsz?
Csöpp aranyunk mit pingálsz?
Csikót-e vagy harangot,
Csizmát-e vagy galambot?

A JAPÁNI CSÁSZÁR.

(Képpel a 296—297. lapokon.)

Hol a császár? Nem látjátok? Az igaz, hogy nem sokat látni belőle, csak ki kell találni, hogy ott a függöny mögött ül s az alázatosan hódoló alattvalók csak a lábait láthatják, amint guggolva, mozdulatlanul ül. Az is szerencse, hogy legalább ennyit látnak belőle.

Azt hiszem, sokan vannak már köztek, akik tudják, hol kell a térképen a japáni birodalmat keresni. Messze, Azsia keleti partjai mellett több nagy, hosszukás sziget emelkedik ki a tengerből; e szigetekből áll a japáni birodalom. A hajósok, kik Európából ama tájakra vetődtek, már több száz esztendővel ezelőtt hírét hozták, hogy ott egy derék, mivel nagy nép él, de csak keveset lehetett róluk megtudni, mert a japániak nem bocsátották be országukba az idegeneket. Lassan-lassan azonban mégis megismerkedtek és megbarátkoztak az európai emberekkel és most már nemcsak bebocsátják, hanem ők is el-ellátogatnak ide hozzánk, hogy nálunk megtanuljanak egyes dolgokat, amiket mi jobban értünk.

A japáni nép igen mivel, szorgalmas és sok dologban bátran vetekedhetik az európai mivel nemzetekkel. Vannak iskoláik, tudósaik, művészeik és sokféle mesterségben annyira jártasok, hogy még mink tanulhatunk tőlük. De mivel sok száz esztendőn át soha nem érintkeztek más népekkel, hanem szigeteiken egészen elzárkózva éltek, izlésük persze egészen másféle, mint a miénk; most már azonban eltanulják, ami jót és szépet nálunk

látnak, építenek vasutakat, gőzhajókat és ifjaik az európai nagy városokban járnak a főiskolákba.

Régebben a császáruk is másképp élt. Egy roppant palotája volt s ebből egész életén át soha ki nem ment; senkinek sem volt szabad arcát látni, hanem csak messziről imádták, mint valami istenséget. A nagy trónterembe csak a legfőbb méltóságok jutottak be és földre borultak, mikor a függöny mögött a császár lábait megpillantották.

Most már ebben is okosabbak a japániak és császáruk úgy él, mint más hatalmas uralkodó, pompás kísérettel lovagol, kocsikáz fővárosában, nem bujlik függöny mögé, hanem mindenkinek megmutatja magát.

A »KIS LAP« XVII. köt. 16-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Század.“

Helyesen fejtették meg: Balzsaj József, Markovich Iván, Berzeviczy Gyula, Auer Albert, Rónay Jenő.

A »KIS LAP« XVII. köt. 17-ik számában közölt betürejtvény megfejtése:

„Nagy zaj semmiért.“

Helyesen fejtették meg: Bernáth Miklós, Auer Albert, Simonyi Ilona, Schober Gizella és Irén, Leipziger Ilona és Margit, Simonyi Károly, Kégl Teréz, Porszász Károly, Schlesinger Irén és Pál, Zákó Emma, Straszburger Malvina, Olivia és Emil, Csávósy Melanie, Gizella és Náczi, Borsodi Ernő, Kolos Ernő, Divald Vilma, Hirsch Alfred, Skriba Ilona, Faragó Pista, Rosenberger Mór, Kronstein Berta, Péchy Ida, Pilsík Rudolfin, Mendl Hermina, Dienes Lenke, Dapsy Viktor és Vilmos, Siska Erzsike, Hrabár István, Feketeházy Péter, Kramer Leo és Mór, Kovács Dezső, Schoszberger Sándor, Réty Sándor.

BETÜREJTVÉNY.

SZR 3.